

Voorwoord

Ik moest iets voelen maar ik voelde niets. Ik wist niet wat ik moest voelen, mijn stem was weg, met stomheid geslagen. In mijn hart zat een gat. 'Je bent in de rouw,' zeiden ze. Rouw, het voelde rauw, ellendig en leeg. In mijn lijf en hoofd was het hol, gevuld met niets. Ik ben niet meer de vrouw van, dat voelde ik. Alleen. Ik was nog nooit zo alleen.

Als mensen vragen stelden, schoten de tranen in mijn ogen en ging mijn keel pijnlijk dichtzitten. Ik wilde er niet over praten, ik kon het niet. Het was te veel. Het liefst was ik thuis, dan kon ik stil zijn en dat voelde goed.

In gedachten hoorde ik Jan dan zeggen: 'Je moet door, lieve schat. Je kan het.'

Langzaam verdween de grauwheid. Sluiers trokken op. Ik ging door. Regelen, opruimen, weggooien en als het te veel werd, herinnerde ik mij Jan zijn motto: hou het klein.

Alles in dit verhaal zijn fragmenten uit het dagelijkse leven. Onze verrassende ontmoeting. Kleine, soms grote verhalen en gebeurtenissen, herinneringen, muziek - altijd was er muziek - en boeken. Zoekend naar de juiste woorden voor emoties waar geen taal voor is. Het lijkt schilderen met woorden.

De dagboekfragmenten zijn van de laatste twee tot drie jaar van mijn leven met Jan. Na het bezoek aan de afdeling geriatrie van het ziekenhuis en toen de diagnose kwam.

‘Ongeneeslijk ziek en het geheugen neemt af.’

Toen kwam corona en een totale *lockdown*. Het was te veel. Alles was onzeker, vreemd, verdrietig en ik moest gaan schrijven. Kinderen en kleinkinderen kwamen op het grasveld zwaaien, de bezoeken aan het ziekenhuis gingen niet door, het werden telefonische consulten. De nieuwe huisarts kwam, met mondkapje.

Jan vroeg iedere keer: ‘Wie is dat?’

De palliatief verpleegkundige kwam praten, op afstand, en deed gelukkig het kapje af. Na een paar weken vonden de kinderen het genoeg.

‘We willen bij papa zijn.’

Zo zijn we de maanden doorgesukkeld. Totdat het niet meer ging. Daar gaat dit verhaal over, dat en nog veel meer. Door het vertrouwen dat Jan in mij had en de wijsheid en liefde die hij deelde, kan dit verhaal geschreven worden. Zijn inspiratie voel ik elke dag, hij let ook op de foutjes en puntjes. Jan was uiteindelijk toch de schoolmeester.

Mijn lief is er niet meer.

Jan is dood.

Toen hij stierf waren we samen.

Hand in hand samen,

Alleen